

Sygn. akt V U 2132/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Elżbieta Rosłoń

Protokolant: Irena Prochowicz

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2013 roku w Białymstoku

na rozprawie

sprawy S. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 4 grudnia 2012 roku

Nr (...)

Oddala odwołanie.

sygn. akt V U 2132/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił S. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Podstawą tego rozstrzygnięcia było orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 28 listopada 2012 r., która ustaliła, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Wnioskodawczyni we wniesionym odwołaniu wskazała, że decyzja ta jest dla niej krzywdząca, ponieważ w obecnym stanie zdrowia nie wyobraża siebie na żadnym stanowisku pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o jego oddalenie podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje.

Wnioskodawczyni S. B. urodziła się (...).r. Posiada wykształcenie średnie zawodowe- technik ekonomista. Pracowała jako kasjer, operator, stolarz, starsza księgowa i kierownik sklepu. Ostatnio, od 21 grudnia 2009 r. jest zatrudniona

w (...) sp. z o.o.w B.na stanowisku wielofunkcyjnego pracownika linii produkcyjnej. Wcześniej również była zatrudniona w tej firmie od 3 października 2007 r.

do 14 lutego 2009 r. W czasie zatrudnienia w (...) sp. z o.o.przebywała na zasiłku chorobowym w okresie:

-od 8 października 2007 r. do 22 lutego 2008 r.,

- od 2 grudnia 2008 r. do 23 stycznia 2009 r.,

- od 31 października 2010 r. do 30 listopada 2010 r.,

- od 5 maja 2011 r. do 26 października 2011.

Od 27 października 2011 r. do 20 października 2012 r. wnioskodawczyni miała przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z ogólnym stanem zdrowia.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w B., po rozpoznaniu wniosku S. B. z dnia 3 października 2012 r.

o przyznanie renty z tytułu niezdolności do pracy, odmówił prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, że w orzeczeniu z dnia 28 listopada 2012 r. komisja lekarska ZUS uznała, iż ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (dokumenty w aktach ZUS).

W celu ustalenia czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy oraz zweryfikowania orzeczeń wydanych przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską ZUS, wymagane były wiadomości specjalne, zatem Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych z zakresu psychiatrii i neurologii (k. 7).

Biegłe sądowne po przeprowadzeniu badań neurologicznych i psychiatrycznych i po analizie dokumentacji medycznej, rozpoznały u S. B. zaburzenia adaptacyjne- reakcję depresyjną, stan po leczeniu operacyjnym dyskopatii odcinka L5/S1, zespół bólowy kręgosłupa C i L-S, bez objawów podrażnienia korzeni nerwowych. Stwierdziły, że występujące u wnioskodawczyni schorzenia nie dają naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy zarobkowej.

Odnosnie zaburzeń adaptacyjnych biegłe ustaliły, na podstawie wyjaśnień wnioskodawczyni, że pozostaje ona pod opieką poradni zdrowia psychicznego, do której po raz pierwszy zgłosiła się w styczniu 2011 r., z powodu objawów depresyjnych, które wystąpiły po śmierci męża. Dokumentacji medycznej z tego okresu nie ma. Obecnie wnioskodawczyni jest zarejestrowana w poradni zdrowia psychicznego od czerwca 2012 r. z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych - reakcji depresyjnej. Po 2 miesiącach farmakoterapii nastąpiła poprawa samopoczucia wnioskodawczyni w zakresie nastroju i aktywności, zmniejszyło się napięcie psychiczne, drażliwość i lęk, uregulował się sen, brak myśli „s”. Zaburzenia adaptacyjne z somatyzacją rozpoznano już wcześniej, po przebytej operacji kręgosłupa, jednakże po sanatoryjnej rehabilitacji leczniczej, która zakończyła się w czerwcu 2012 r. nastąpiła poprawa, co wynika z karty informacyjnej. Według biegłych odmowna decyzja w sprawie renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowała pogorszenie samopoczucia psychicznego, wzbudzając duże poczucie krzywdy. Mimo obniżonego sytuacyjnie nastroju i skłonności do płaczu, wnioskodawczyni w trakcie badania okazywała zdenerwowanie, niecierpliwość i drażliwość, prezentując postawę roszczeniową. Sprawność intelektualna nie budziła zastrzeżeń, pozostawała bez zaburzeń psychotycznych. Tak więc stan zdrowia psychicznego nie daje podstaw do uznania wnioskodawczyni za osobę niezdolną do pracy, przy czym w ocenie biegłych, w razie potrzeby powinna ona kontynuować leczenie ambulatoryjne w poradni zdrowia psychicznego, ze zwróceniem uwagi na oddziaływania psychoterapeutyczne.

Badanie neurologiczne kręgosłupa wykazało istnienie objawów bólowych, które wymagają okresowego leczenia farmakologicznego i rehabilitacyjnego np. stwierdzono zauważalną poprawę po podaniu 5 iniekcji Olfenu. Stan kręgosłupa wnioskodawczyni nie daje objawów podrażnienia korzeni nerwowych i nie jest powodem niezdolności do pracy, przy uwzględnieniu przeciwwskazań np. dźwiganiu dużych ciężarów (k. 12-16).

Wnioskodawczyni po zapoznaniu się z opinią złożyła dodatkową dokumentację medyczną dotyczącą okresu leczenia w poradni zdrowia psychicznego w okresie od 13 stycznia 2011 r. do 4 kwietnia 2012 r.

Biegłe sądowe w opinii uzupełniającej, po zapoznaniu się z dokumentacją, podtrzymały dotychczasową opinię. Wskazały, że od rozpoczęcia leczenia psychiatrycznego przez cały czas rozpoznawano u wnioskodawczyni zaburzenia adaptacyjne, które były uwarunkowane problemami rodzinnymi, przy czym stopień nasilenia tych zaburzeń nie był znaczny. Z dokumentacji tej wynikało, że po zastosowaniu leczenia przeciwdepresyjnego, już po 3 tygodniach nastąpiła istotna poprawa. Okresowo pojawiała się pogorszenie samopoczucia warunkowane sytuacją rodzinną a w maju 2011 r. leczeniem dolegliwości bólowych kręgosłupa. Niemniej jednak od października 2011 r. do kwietnia 2012 r. stan psychiczny utrzymywał się w stanie poprawy a na badanie wyznaczone w czerwcu 2012 r. wnioskodawczyni nie stawiała się (k.38-39).

Biegłe podtrzymały stanowisko jak w opinii podstawowej.

W piśmie procesowym z dnia 22 maja 2013 r. wnioskodawczyni zarzuciła, że w opinii pominięto jej wypowiedzi z okresu leczenia, który był przedmiotem oceny biegłych w opinii uzupełniającej, w których mówiła, iż nie radzi sobie w pracy, zablądziła idąc do poradni. Wyjaśniła, że w czerwcu 2012 r. nie stawiała się na badania gdyż przebywała w sanatorium. Wskazała, że stan jej zdrowia pogorszył się od kiedy ubiega się o rentę, jest osobą chorą psychicznie, nie potrafi zadbać o swoje interesy, denerwuje się, ma kłopoty z pamięcią a zdania się urywają, brakuje odpowiednich słów (k. 47).

Stosownie do treści art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zm.), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, niezdolność do pracy powstała w okresie podlegania ubezpieczeniu społecznemu lub nie później niż 18 miesięcy od ich ustania.

Zgodnie zaś z treścią art. 12 tej ustawy, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Nie budziło wątpliwości w sprawie, że wnioskodawczyni cierpi na określone schorzenia jednakże o niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 01.12.2000 r., II UKN 113/00, OSNP 2002/14/343). W ocenie biegłych stwierdzone u wnioskodawczyni schorzenia nie dają naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy zarobkowej.

Zdaniem Sądu, sporządzona przez biegłe opinia stanowi wystarczający materiał do oceny zdolności wnioskodawczyni do pracy. Opinia została wydana po przeprowadzeniu specjalistycznych badań zarówno neurologicznych jak i psychiatrycznych oraz analizie dokumentacji medycznej, również tej złożonej w toku postępowania sądowego. Stwierdzone schorzenia zostały wyczerpująco opisane a ostateczne wnioski opinii logicznie uzasadnione.

Podkreślić należy, że przy orzekaniu o niezdolności do pracy sąd bierze pod uwagę szereg elementów, nie tylko stan zdrowia ubezpieczonego, koniecznym jest również uwzględnienie poziomu kwalifikacji ubezpieczonego, możliwości zarobkowania w zakresie tych kwalifikacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego. Biorąc zatem pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanych prac, poziom wykształcenia i wiek należy uznać, że S. B. nie jest niezdolna do pracy.

Z opinii biegłych wynika, że stan zdrowia wnioskodawczynie dość szybko ulegał poprawie po wdrożeniu leczenia farmakologicznego. W przypadku schorzeń neurologicznych nastąpiło to już po 5 iniekcjach Olfenu, zaś w przypadku zaburzeń adaptacyjnych- 3 tygodnie po zastosowaniu leków przeciwdepresyjnych. Niewątpliwie uregulowanie spraw spadkowych po mężu wpłynie na poprawę stanu zdrowia wnioskodawczynie, bowiem w dokumentacji medycznej wskazywała ona na duże nieporozumienia odnośnie spadku i brak radzenia sobie z emocjami. Jednocześnie wskazywała, że w pracy nie ma problemów, „wyrabia się” a swoje obowiązki stara się wykonywać dokładnie. W pracy jest innym człowiekiem, rozmawia z koleżankami, potrafi zażartować. Pogorszenie stanu zdrowia następowało w zależności od „problemów z córkami”.

W tym kontekście pismo wnioskodawczynie z dnia 22 maja 2013 r. pozostawało bez znaczenia dla opinii biegłych jak i oceny Sądu. Biegłe sądowe bardzo dokładnie przeanalizowały zarówno wypowiedzi wnioskodawczynie z całego okresu leczenia, jej stany emocjonalne jak i problemy z pamięcią bądź doбором słów. Pominięcie przez biegłe jednostkowych wypowiedzi wskazanych przez wnioskodawczynię nie miało żadnego znaczenia na dokonaną przez nie ocenę całości zachowań i wypowiedzi wnioskodawczynie jak też na towarzyszące jej nastroje, opisane w opinii biegłych.

Zważywszy na specyfikę oceny dowodu z opinii biegłego, która wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, jedynie w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej, z uwzględnieniem kryteriów poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania sformułowanych w nich stanowisk oraz stopnia stanowczości wyrażonych w nich ocen, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania tego dowodu w niniejszej sprawie.

W pełni podzielając zatem ustalenia i wnioski opinii Sąd uznał, że S. B. nie udowodniła, iż jest niezdolna do pracy, a stwierdzenie tej przesłanki stanowiło warunek konieczny nabycia prawa do renty.

Z tego też powodu Sąd uznał, że nie ma podstaw do uwzględnienia odwołania i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w wyroku.